

plaag; altijd had zij òf een meid, die pas in dienst trad en die dan alle deugden bezat òf wel eene die op vertrekken stond en het uitvaagsel van het meidendom scheen.

Zoodra die welbekende advertentie in de courant verscheen, hield zij 's avonds tusschen 7 en 9 uur audientie, tot wanhoop van haar man die dan slappe thee kreeg en geen oogenblik tijd had om een verstandig woordje met zijn vrouw te spreken, alleen om die verwenschte meidenhistorie.

Op zekeren avond in het laatst van Februari waren er verscheidene geweest; dames met hoeden vol veeren en ware vogelverschriksters.

Met elken keer dat de advertentie verscheen werd het gehalte slechter en Charlotte's ooren tuitten van al die zelfde praatjes, welke zij had moeten aanhooren en toch kon zij geen keuze doen, en nadat zij de laatste haar afscheid gegeven had, keerde zij in geen best humeur naar haar huiskamer terug.

„Ben je geslaagd?” vroeg Mr. Zandberg.

„Dat kan je denken. Dat gaat zoo gauw niet!” was haar knorrig antwoord. „Ik geloof nooit dat ik dezen keer klaar kom. En ik kan het niet zoo volhouden. De schoonmaakster gaat overmorgen heen en dan zit ik alleen met Daatje.”

„Maar vrouw, waarom heb je dan die vorige, hoe heet ze ook weer, zoo op stel en sprong laten vertrekken?”

„Ik zou je danken, die brutale slons nog een uur langer in huis te houden. Zij bedierf me alles en zou me ziek maken bovendien. Ik tref 't altijd even slecht en wat van daag verscheen, is ook bitter weinig zaaks. Ik had 't moeten weten. Wat tusschentijds vrij komt, is nooit veel bijzonders.”

„O die meiden, die meiden! Ik wou dat het toch eens uit was.”

„Je hebt makkelijk praten; ik moet er mee optrekken, jij niet.”

„Maar 't is juist voor jou”

Er werd zacht en bescheiden gebeld.

„O ja, daar is er weer één. Men kan geen oogenblik rusten.”

Inderdaad kwam de werkster aandienen:

„Een meissie om mevrouw te spreken!”

„Lottie, ik bid je,” zeide mijnheer, „als het eenigszins gaat, neem dan dit meisje, dan is 't gezanik uit ten minste.”

„Ja voor van daag, maar wie zegt je wat voor schepsel je dan in huis haalt.”

Mevrouw ging met statigen gang het spreekkamertje binnen, waar een jong meisje, doodeenvoudig gekleed in een donkerblauwen regenmantel met een hoedje op zonder veeren, haar stond te wachten.

Mevrouw ging zitten en zag de nieuw aangekomene van het hoofd tot de voeten oplettend aan; al doende leert men, en mevrouw Zandberg wist precies hoe sollicitanten te behandelen.

„Ik kom op uwe advertentie,” sprak het meisje met gepaste vrijmoedigheid en met zulk een beschaafde uitspraak dat mevrouw haar verwonderd aanzag.

„Zoo, en hoe heet je?”

„Marie Doorman,” verstond mevrouw Zandberg.